

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ліукконена Віталія Рейновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини п'ятої статті 1176 Цивільного кодексу України

К и ї в
23 листопада 2022 року
№ 175-3(II)/2022

Справа № 3-198/2021(409/21)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Первомайський Олег Олексійович (голова засідання, доповідач),
Головатий Сергій Петрович,
Городовенко Віктор Валентинович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ліукконена Віталія Рейновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини п'ятої статті 1176 Цивільного кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Первомайського О.О. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Ліукконен В.Р. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням розглянути питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини п'ятої статті 1176 Цивільного кодексу України

(далі – Кодекс), якою встановлено, що „школа, завдана фізичній або юридичній особі внаслідок постановлення судом незаконного рішення в цивільній справі, відшкодовується державою в повному обсязі в разі встановлення в діях судді (суддів), які вплинули на постановлення незаконного рішення, складу кримінального правопорушення за обвинувальним вирокom суду, що набрав законної сили“.

1.1. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається, що Ліукконен В.Р. у червні 2014 року звернувся до Центрального районного суду міста Миколаєва з позовом до держави Україна в особі Генерального прокурора України, прокурора Миколаївської області, прокурора Центрального району міста Миколаєва, Державної казначейської служби України, суддів Апеляційного суду Миколаївської області та суддів Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ про відшкодування матеріальної шкоди.

Ліукконен В.Р. обґрунтовував свої вимоги тим, що, ухвалюючи судові рішення за його позовом до Юскевич Н.Г. про набуття майна без достатньої правової підстави, суд не дотримав засад верховенства закону, що призвело до позбавлення Ліукконена В.Р. права власності, заподіяння йому матеріальної шкоди. Також Ліукконен В.Р. зазначає, що рішення судів „не містять належного посилання на норми закону“, тому є незаконними, а протиправність діянь прокуратури полягає у тривалому неналежному реагуванні на його звернення з проханням втрутитись у ситуацію, притягнувши суддів до відповідальності за скоєння злочинів.

Центральний районний суд міста Миколаєва ухвалою від 8 червня 2016 року закриття провадження у справі в частині позовних вимог до суддів Апеляційного суду Миколаївської області та суддів Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ на підставі того, що розгляд судом позовних вимог, незалежно від їх викладення та змісту, предметом яких є оскарження процесуальних дій судді (суду), пов'язаних з розглядом справи (від

стадії відкриття провадження у справі до розгляду по суті, перегляду судових рішень у передбачених процесуальним законом порядках і їх виконання), нормами Цивільного процесуального кодексу України чи іншими законами України не передбачений.

Центральний районний суд міста Миколаєва рішенням від 8 червня 2016 року відмовив у задоволенні позову Ліукконена В.Р., зазначивши, що позивач не належить до кола осіб, які мають право на відшкодування шкоди відповідно до статті 1176 Кодексу та статей 1, 2 Закону України „Про порядок відшкодування шкоди, завданої громадянинуві незаконними діями органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, органів досудового розслідування, прокуратури і суду“.

Апеляційний суд Одеської області ухвалою від 28 вересня 2016 року залишив без змін ухвалу та рішення Центрального районного суду міста Миколаєва від 8 червня 2016 року.

Верховний Суд у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного цивільного суду постановою від 4 липня 2018 року залишив без задоволення касаційну скаргу Ліукконена В.Р., а судові рішення судів першої та апеляційної інстанцій – без змін.

Верховний Суд виходив, зокрема, з того, що „рішення суду і відповідно до цього дії або бездіяльність судів у питаннях здійснення правосуддя, пов’язаних з підготовкою, розглядом справ у судових інстанціях тощо, можуть оскаржуватись у порядку, передбаченому процесуальними законами, а не шляхом оскарження їх дій (чи відшкодування моральної шкоди одночасно з оскарженням таких дій) до іншого суду, оскільки це порушуватиме принцип незалежності судів і заборону втручання у вирішення справи належним судом“.

1.2. Автор клопотання вважає, що Конституція України гарантує справедливе судочинство, що включає в себе також право доступу до суду в випадках, установлених частиною п’ятою статті 1176 Кодексу, однак це право „порушується тим, що воно носить суто декларативний характер оскільки не

забезпечено належними правовими інструментами“, що не відповідає статтям 6, 8, 19, частині першій статті 55, статті 124, частині четвертій статті 126 Конституції України.

Обґрунтовуючи свої твердження, Ліукконен В.Р. цитує окремі приписи Конституції України, Кодексу, посилається на Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, на рішення Конституційного Суду України, Європейського суду з прав людини, а також на судові рішення, ухвалені в його справі.

У конституційній скарзі Ліукконен В.Р. заявив клопотання про поновлення строку подання конституційної скарги. Підставою для поновлення строку заявник вважає те, що він отримав повні тексти судових рішень 23 жовтня 2021 року.

2. Розв'язуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до статті 151¹ Конституції України, статті 7 Закону України „Про Конституційний Суд України“ питання, порушене в конституційній скарзі, підвідомче Конституційному Суду України.

Відповідно до статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону, та якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (абзац перший, пункт 2 частини першої); як виняток, конституційна скарга може бути прийнята поза межами вимог, установлених пунктом 2 частини першої цієї статті, якщо Конституційний Суд України визнає її розгляд необхідним із мотивів суспільного інтересу (частина друга); якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не

мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

Остаточним судовим рішенням у справі Ліукконена В.Р. є постанова Верховного Суду у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного цивільного суду від 4 липня 2018 року (далі – Постанова). Заявник стверджує, що отримав повний текст Постанови та інших судових рішень у своїй справі 23 жовтня 2021 року.

Проте з долучених до конституційної скарги матеріалів убачається, що Управління забезпечення роботи Першої судової палати Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду листом від 26 липня 2018 року № 30376/0/222-18 цивільну справу за позовом Ліукконена В.Р. повернуло до Центрального районного суду міста Миколаєва разом із Постановою, а Ліукконену В.Р. надіслало копію Постанови.

Заявник не надав пояснення щодо обставин неотримання ним копій Постанови та інших судових рішень у своїй справі до 23 жовтня 2021 року.

Ураховуючи наведене, під час вирішення питання про поновлення пропущеного строку подання конституційної скарги Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України з огляду на доводи суб'єкта права на конституційну скаргу дійшла висновку, що він не підлягає поновленню.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ліукконена Віталія Рейновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини п'ятої статті 1176 Цивільного кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

